Franc Zavodnik
— fotograf samouk

Šmartno pod Šmarno goro

6

V novem stanovanjskem delu Šmartna pod Šmarno goro je v zadnjih letih našel dom tudi Franc Zavodnik, po poklicu mizar, sicer pa navdušen fotograf — samouk.

Letos je Franc dopolnil trideseto leto. Doma je v Vižmarjah, kjer tudi sedaj preživi večino svojega časa, saj je zaposlen v domači mizarski delavnici. Fotografiranje je njegov edini konjiček, ki se mu posveča že celo desetletje. Nič posebnega, si boste mislili, saj se s fotografiranjem ukvarja že skoro vsak drugi Slovenec. Pa vendar — fotografije Franca Zavodnika so nekaj posebnega, ali bolje rečeno izrednega ter brez dvoma zaslužijo, da se pri našem popotovanju nekoliko pomudimo pri njihovem avtorju. Zavodnik se namreč odlikuje po izrednem občutku za tako imenovano etnološko (narodopisno) fotografijo. Slovenska zemlja z razgibano krajino ter bogatimi elementi materialne kulture mu nudi široko paleto motivov, ki jih spretno beleži s svojim fotografskim aparatom. Po desetih letih se mu je nabrala kar čedna zbirka črnobelih fotografij, kar je bilo, poleg že omenjenih posebnosti, dovolj, da smo mu člani skupine »Mlado klasje« organizirali prvo samostojno razstavo, ki je bila konec septembra v Stanežičah. Posebnost te razstave je bila tudi v tem, da je Zavodnik poleg fotografij v celoti izdelal vse elemente za njeno postavitev — od ličnih okvirov do lesenih panojev, na katerih so bile fotografije postavljene. Vsestranski avtor, bi lahko temu dejali. Čeprav je razstavil tudi številne fotografije, na katerih je zabeležil sodobni utrip mestnega življenja doma in v tujini, so bile vendar tiste s slovensko podeželsko motiviko obiskovalcem najbolj všeč. Pa ne samo preprostim ljudem, pač pa tudi strokovnjakom, ki so našli pot na njegovo razstavo. Akademski slikar Savo Sovre mu je v knjigo vtisov zapisal: »Čestitam avtorju za izredno uspelo razstavo. Najlepša dela so nedvomno podobe tipičnega slovenskega pejsaža, ki jih odlikujejo izredna subtilnost in tenkočutnost prijema in obdelave (spominjajo me na dela slovenskih impresionistov — slikarjev). To je gotovo smer, v kateri naj bi se avtor gibal v svojem bodočem razvoju.«

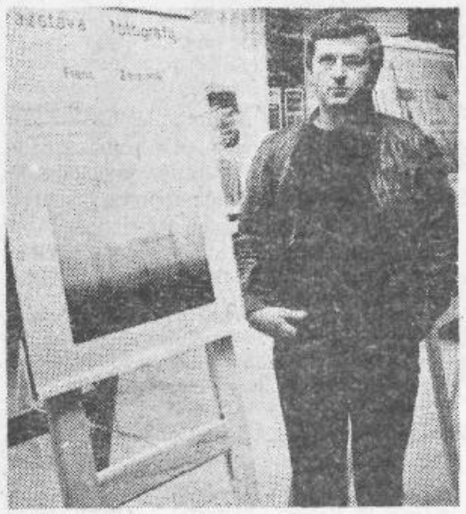

Spodbudne in pohvalne besede, kajne? Sicer pa o fotografijah Franca Zavodnika ni dovolj samo brati — treba jih je videti. Ker nameravamo razstavo pripraviti še v drugih krajih naše občine, bo za to še dovolj priložnosti.

Šifrer v Stanežičah

Na povabilo folk skupine Mlado klasje iz Stanežič ter pod pokroviteljstvom OO ZSMS Stanežiče-Medno je 13. oktobra v Stanežičah koncertiral Andrej Šifrer s svojima gostoma. Kot predskupina se je predstavila skupina Mlado klasje, program pa je nadaljeval Andrej Šifrer z Biljano Krstič iz Beograda ter Vladom Kreslinom iz Beltinec. Na skoraj dveurnem koncertu se je občinstvo dobro zabavalo, k čemur je nedvomno prispeval Šifrer s svojimi (sicer že znanimi) komentarji. Biljana Krstič, včasih je pela pri skupini Rani mraz in z Džordžem Balaševičem, ter Vlado Kreslin sta poleg samostojnih točk nekaj skladb zapela tudi s Šifrerjem, ob nekaterih znanih popevkah pa tudi domače občinstvo ni ostalo hladno. Šifrerjev koncert skupaj s fotografsko razstavo v septembru pomeni uvod v novo sezono prireditev, ki se vsak mesec vrstijo v Stanežičah.

Andrej Mrak

ODER TREH HEROJEV
61215 Medvode - Pirniče

Vabilo

Oder treh herojev Pirniče vabi k sodelovanju vse stare nad 15 let, ki imajo veselje do dela v gledališču. Nudimo bogat izbor možnosti soustvarjanja.

Prijavite se pismeno ali na telefon (061) 612-361.

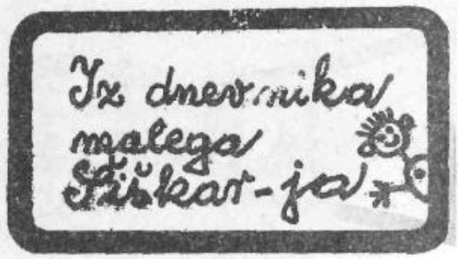

Četrtek

Ata je nekje slišal, da bodo v tej številki Javne tribune pisali nekaj o kadrovski politiki. To je pametno. Jaz mislim, da bi tudi naš ata lahko marsikaj povedal o kadrovski politiki.

Ata je večkratna žrtev slabe kadrovske politike. Najprej zato, ker mu nikoli ni uspelo zlesti kam višje, predvsem pa zato, ker ima šefa, ki je prehitro zlezel višje in je usoda hotela, da je obtičal ravno na mestu, na katerem zdaj komandira našemu atu. Zakaj ni zlezel vsaj še malo višje, da bi bil šef svojemu sedanjemu šefu, pa bi potem on nadrsal, tako pa se je vsa groza zrušila ravno na našega ata.

Naš ata je miroljuben človek. Mene res pritisne kakih dvakrat na dan, šefa pa ne. Šefu se niti pisniti ne upa. Saj še mami ne upa reči veliko več kot dober večer (kadar pride zvečer domov nabasan kot krščenmatiček). Je potem kaj čudnega, če mu je stvar udarila na želodec in je dobil rano oziroma ulkus, kot se reče učeno?

Ko je šel na slikanje želodca, je rentgenski tehnik nadvušeno opazoval ekran. Ata pravi, da ga je obračal sem in tja, mu gledal v želodec in potem vprašal, kdo je tisti tip, poleg naše mame. Ata mu je povedal, da šef. Meni se to ne zdi nič čudnega, saj je ata velikokrat rekel, da ima šefa v želodcu. Zdaj ne vem, ali se je fotr hecal, ali je mislil zares. Očitno se je hecal, čeprav se ni nič smejal. Ko sem mu namreč rekel, zakaj ni dal slik povečati, da bi jih dal šefu za spomin in da bi se mu tako prikupil, me je focnil okoli ušes. Čudni heci...

Petek

O kadrovski politiki — recimo v šolah — bi tudi jaz lahko kaj povedal. Pa ne bom. Rečem lahko samo to, da imamo našo prfokso za matematiko močno v želodcu. Ko je zadnjič tarnala, da še nima fotografij za novo osebno izkaznico, sem ji predlagal, da ji jih jaz preskrbim, ker moj ata dobro pozna tehnika, ki slika želodec. Ko je po kakih šestnajstih minutah zakapirala štos, me je odvlekla k ravnatelju in predlagala vzgojni ukrep. Ko je ravnatelj slišal štorijo, se je tako smejal, da so mu solze tekle.

Najbrž bi ji tudi on lahko preskrbel fotografije...

Srečko

Ne prezrite!

Prispevke za naslednjo številko pričakujemo do 18. novembra